

Sygnatura akt VIII Ga 10/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Piotr Sałamaj

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. A.

przeciwko A. L. i M. F.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum

w S. z dnia 17 października 2014 roku, sygnatura akt X GC 953/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnych kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów procesu

w postępowaniu apelacyjnym.

SSR del. Anna Górnik SSO Krzysztof Górski SSO Piotr Sałamaj

Sygn. akt VIII Ga 10/15

UZASADNIENIE

W dniu 4 kwietnia 2013 roku powód H. A. wniósł pozew przeciwko M. F. i A. L. o zapłatę kwoty 34.691,90 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od 26 maja 2006 roku do dnia 18 listopada 2006 roku zatrudniony był w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w której od dnia 2 czerwca 2001 roku do dnia 15 maja 2009 roku funkcję prezesa zarządu i wiceprezesa zarządu pełnili odpowiednio M. F. i A. L.. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w S. IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 kwietnia 2012 roku, częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie, zasądzone na rzecz powoda od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 22.548,89 zł z ustawowymi odsetkami. Postępowanie egzekucyjne wszczęte przez powoda wobec spółki (...) na skutek bezskuteczności zostało umorzone. Powód wskazał, że zobowiązanie stwierdzone w/w wyrokiem powstało w okresie, w którym obaj pozwani byli członkami dwuosobowego zarządu spółki.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wniesli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowaniu. W uzasadnieniu wskazali, że kondycja finansowa spółki na dzień ich ustąpienia z funkcji, tj. 15 maja 2009 roku, była bardzo dobra. Spółka była wypłacalna, a wypracowany na ten dzień zysk wyniósł 120.241,69 zł, łączna wartość zapasów – wg bilansu wynosiła 386.401,54 zł, a aktywów 933.854,77 zł. Ponadto wskazali, że wówczas wobec spółki nie były prowadzone żadne postępowania sądowe z wyjątkiem wszczętego przez powoda postępowania o wypłatę wynagrodzenia. Pozwani podnieśli, że na dzień ustąpienia z funkcji nie było podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Dalej pozwani wskazali, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością od pozwanych wynajmowała magazyn i biuro. Po rozwiązaniu umowy najmu spółka zmieniła adres i wyprowadziła się, jednak część towarów pozostała w magazynie pozwanych i do dnia dzisiejszego tam się znajdują. Podkreślili, że powód mógł prowadzić z nich skuteczną egzekucję swoich należności. Wobec powyższego pozwani podnieśli, że nie ponoszą odpowiedzialności za pogorszoną kondycję finansową spółki 3 lata po ich ustąpieniu.

Wyrokiem z dnia 17 października 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy oddalił powództwo, natomiast w pkt. II zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2.417 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte po ustaleniu przez Sąd, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została wpisana w rejestrze przedsiębiorców KRS pod numerem (...) z dniem 16 listopada 2004 roku. Od chwili wpisu spółki do rejestru M. F. pełnił funkcję prezesa zarządu, zaś A. L. był wiceprezesem zarządu. Wymienieni pozostawali członkami zarządu spółki do dnia 15 maja 2009 roku, kiedy to podczas zwyczajnego zgromadzenia wspólników zostali odwołani z funkcji oraz zbyli swoje udziały na rzecz nowo powołanego prezesa zarządu spółki - J. Z.. Zmiany dotyczące składu zarządu spółki zostały ujawnione w dniu 27 maja 2009 roku. J. Z. pełnił funkcję członka zarządu do dnia 21 kwietnia 2010 roku. Od dnia ustąpienia J. Z. prezesem zarządu spółki jest A. Z..

Sąd Rejonowy ustalił dalej, że na dzień 15 maja 2009 roku spółka (...) wykonywała wymagalne zobowiązania pieniężne, posiadała płynność finansową, jej przychody netto ze sprzedaży wyniosły 3.161.580,02 zł, zaś zysk netto z prowadzonej działalności gospodarczej wyniósł 120.241,69 zł. W ujęciu księgowym, to jest z bilansu sporządzonego na dzień 15 maja 2009 roku, wynikało, że wartość (...) spółki (...) wynosiła 1.636.427,26 zł, wartość zobowiązań i rezerw na zobowiązania wynosiła 861.986,48 zł, natomiast w ujęciu rzeczywistym na dzień 15 maja 2009 roku spółka (...) posiadała majątek w postaci towarów o wartości 334.792,54 zł, gotówki w kasie w wysokości 307.416,06 złotych oraz wierzytelności – wskazanych w bilansie na dzień 15 maj 2009 roku – na kwotę 1.262.590,36 zł. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., po ustąpieniu pozwanych z funkcji, posiadała wymagalne wierzytelności, które egzekwowany były w postępowaniach egzekucyjnych.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że w dniu 26 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok, w którym zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz H. A. kwotę 22.548,89 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 14.917,51 zł od dnia 5 listopada 2006 roku i 210,30 zł od dnia 1 grudnia 2006 roku. Na skutek wniesionej przez powoda apelacji wyżej wskazany wyrok został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 października 2012 roku w zakresie okresu trwania stosunku pracy.

Sąd pierwszej instancji ustalił następnie, że pismami z dnia 28 maja i 6 i 30 czerwca 2012 roku H. A. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S., reprezentowaną przez ówczesnego prezesa zarządu A. Z., do zapłaty kwoty 2.208,22 zł, co do której w pkt V wyroku został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, jednak wezwania te pozostały bez odpowiedzi. Postanowieniem z dnia 26 listopada 2012 roku wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w S. IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 kwietnia 2012 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności, a wszczęta na podstawie powyższego wyroku egzekucja wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. okazała się bezskuteczna, w konsekwencji czego Komornik postanowieniem z dnia 18 marca 2013 roku umorzył postępowanie egzekucyjne.

Wedle ustaleń Sądu pierwszej instancji (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. posiada majątek ruchomy o łącznej wartości ok. 60 000 zł w magazynach należących do M. F. i A. L., mieszczących się w S..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo za niezasadne. Oparł się na przedłożonych przez strony dowodach z dokumentów nie kwestionowanych przez strony i nie budzących wątpliwości Sądu, a także zeznaniach świadka oraz przesłuchaniu pozwanych w charakterze strony.

Jako podstawę prawną roszczenia powoda Sąd wskazał art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przy czym niesporne było to, iż powód posiada względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wierzytelność stwierdzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie, IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 kwietnia 2012 roku, zaopatrzonym postanowieniem z dnia 26 listopada 2012 roku w klauzulę wykonalności. Poza sporem pozostał także fakt bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce oraz że pozwani zasiadali w zarządzie spółki do dnia 15 maja 2009 roku a roszczenie objęte tytułem wykonawczym obejmuje należności sprzed tej daty.

Wyżej wymienione — bezsporne - okoliczności doprowadziły Sąd I instancji do wniosku, iż powód wykazał podstawową przesłankę warunkującą odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania, tj. bezskuteczność prowadzonej względem spółki egzekucji, jednakże podał, że wykazanie bezskuteczności egzekucji nie stanowi automatycznej przesłanki uruchomienia odpowiedzialności członków zarządu za te zobowiązania. Wskazał, że zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się zwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, w trzech sytuacjach, tj. jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo, pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz nie wszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w toku niniejszego postępowania pozwani podnieśli, że w chwili gdy przestali pełnić funkcję członków zarządu, stan majątkowy spółki nie uzasadniał złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Wskazała, że przesłanki ogłoszenia upadłości zostały uregulowane w art. 1, 10 i 11 Prawa upadłościowego i naprawczego, a podstawą ogłoszenia upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest jej niewypłacalność, która zachodzi, gdy spółka nie wykonuje swoich wymaganych zobowiązań pieniężnych wobec wielu wierzycieli lub też, gdy zobowiązania spółki przekroczą wartość jej majątku, niezależnie od tego, czy na bieżąco wykonuje ona swoje zobowiązania (art. 11 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego).

Sąd Rejonowy zaznaczył, że brak obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości świadczy o braku winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, tym samym wyłącza odpowiedzialność z 299 § 1 k.s.h.

Biorąc pod uwagę zeznania wskazanego wyżej świadka oraz przesłuchania pozwanych w charakterze stron oraz wskazane w stanie faktycznym dokumentów Sąd ustalił, że na dzień 15 maja 2009 roku spółka (...) wykonywała swoje zobowiązania, posiadała płynność finansową a jej sytuacja majątkowo — finansowa była dobra. W ujęciu księgowym, to jest z bilansu sporządzonego na dzień 15 maja 2009 roku wynika, że wartość aktywów (1.636.427,26 zł) znacznie przewyższała zobowiązania spółki i przeznaczone na nie rezerwy (861.986,48 zł), a w ujęciu rzeczywistym spółka (...) posiadała majątek w postaci towarów o wartości 334.792.54 zł, gotówki w kasie w wysokości 307.416,06 złotych oraz wierzytelności - wskazanych w bilansie na dzień 15 maja 2009 roku - na kwotę 1.262.590,36 zł. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w dacie odwołania pozwanych z pełnionych funkcji spółka (...) była wypłacalna, nie było podstaw do zgłaszania wniosku o ogłoszenie jej upadłości.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, że wobec braku aktywności stron w tym zakresie - nie ustalał rynkowej wartości majątku w drodze opinii biegłego, co nie było konieczne dla ustalenia, iż spółka (...) była wypłacalna na dzień 15 maj 2009 roku. Wypłacalność można bowiem dowodzić wszelkimi środkami dowodowymi. Sąd zwrócił uwagę, że z dokumentów księgowych wynika wypłacalność w ujęciu księgowym, co koresponduje z treścią pozostałych dokumentów oraz z zeznaniami świadka a także pozwanych, podających określone szacunki wartości. Szacunek wartości to zaś tyle,

co „twierdzenie kogoś o wartości czegoś”. Uznając, że szacunek pokrywa się z wartościami księgowymi i treścią dokumentów Sąd przyjął, iż – pomimo braku ustalenia wartości przez biegłego – odpowiada on wartości rzeczywistej i podał, że w niniejszej sprawie szacunek dotyczył tylko ruchomości, bowiem ilość gotówki w kasie i wysokość wierzytelności spółki (...) można było ustalić w oparciu o dokumenty.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że pozwani, ustępując z pełnionych funkcji, pozostawili spółkę w dobrej kondycji finansowej, nieuzasadniającej złożenie wniosku o ogłoszenie, a zatem wykazali wystąpienie wymienionej w art. 299 § 2 k.s.h.

Sąd pierwszej instancji wskazał dodatkowo, że roszczenie przeciwko członkom zarządu należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli zatem po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie bezpośrednio od spółki, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. ma zatem stan majątkowi spółki - dłużnika, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przez „bezskuteczność egzekucji” należy bowiem rozumieć stan, który nie ogranicza się tylko do bezskuteczności dla wierzyciela zakończenia wcześniej postępowania egzekucyjnego, ale obejmuje również sytuację polegającą na wykazaniu, że majątek spółki nie wystarcza na pokrycie wierzytelności przysługujących jej wierzycielom. Sąd Rejonowy miał na uwadze, że w toku postępowania ujawniono, że dłużna spółka na dzień zamknięcia rozprawy posiada ruchomości o szacunkowej wartości ok. 60 000 zł, które znajdują się w magazynie należącym do pozwanych i nie znalazł podstaw do obarczenia odpowiedzialnością członków zarządu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł o art. 98 § 1 k.p.c. i mając na uwadze, że powództwo zostało oddalone uznał, że w całości zwrot kosztów postępowania należy się pozwany. Na koszty te złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Powód wywiódł apelację od powyższego wyroku wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obydwie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 299 § 1 k.s.h. poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że skoro pozwani pozostawili spółkę w dobrej kondycji finansowej, nieuzasadniającej złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, to w konsekwencji brak jest podstaw do żądania przez powoda naprawienia przez nich szkody powstałej w okresie kiedy byli członkami zarządu spółki, podczas gdy stan faktyczny i prawny sprawy, w żadnym zakresie nie uzasadnia takiego wnioskowania.

Ponadto powód zarzucił skarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 232 k.p.c., wyrażająca się bezkrytycznym przyjęciem, że w „toku postępowania ujawniono, że spółka dłużna posiada ruchomości o szacunkowej wartości”, podczas gdy ta okoliczność, wynikająca tylko i wyłącznie z zeznań pozwanych złożonych na rozprawie, nie była przez pozwanych wskazywana wcześniej i nie została potwierdzona żadnym dokumentem.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwani wnieśli o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwani wskazali, iż podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, a Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy zgromadził i ocenił materiał dowodowy i w jego oparciu wydał prawidłowy, zgodny z prawem wyrok oddalający powództwo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna w całości.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie stosownie do treści art. 233§1 k.p.c. Sąd, na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego poczynił także prawidłowe rozważania prawne. Zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sąd II instancji w pełni podziela i przyjmuje za własne, bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Apelujący wskazał jedynie na swoje przekonanie, iż pozwani nie poparli dowodami twierdzeń o istnieniu ruchomości, a wcześniej informacji takiej nie przekazywano. Nie wskazał przy tym, by stan faktyczny w istocie był odmienny niż ustalony przez Sąd, ani tym bardziej przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. Nie podał więc, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając ich wiarygodność i moc dowodową (por. orzeczn. SN z 23.01.2001r. (...) LEX 52753, z 10.01.2002, II CKN 572/99, LEX 53136). W żaden sposób nie odniósł się do wskazanych przez Sąd dowodów, w szczególności z zeznań świadka i dokumentów księgowych. Brak jest w apelacji jakiegokolwiek konkretnego odniesienia, które pozwalałoby ustalić, które oceny Sądu Rejonowego i dlaczego apelujący kwestionuje. Wskazać należy, iż ustalenie obecnie istniejącego majątku ruchomego przez Sąd było argumentem dodatkowym uzasadniającym oddalenie powództwa. Głównym bowiem był fakt nieistnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości w dacie zakończenia pełnienia funkcji przez pozwanych.

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia normy art. 299 ksh również nie znalazły potwierdzenia w materiale procesowym.

R. legis art. 299 § 1 ksh jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za urzędowania których zaistniały przyczyny uzasadniające zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, a którzy nie zgłosili odpowiedniego wniosku w odpowiednim czasie. Od tej odpowiedzialności członek zarządu może zwolnić się, w trzech sytuacjach, określonych treścią § 2 art. 299 ksh. Wobec oparcia odpowiedzialności kreowanej przepisami omawianej regulacji na zasadzie winy, osoby, przeciwko którym podniesione zostaną roszczenia, mogą ekskulpować się od odpowiedzialności, wykazując, iż zachodzi jedna z okoliczności wymienionych w §2 art. 299 K.s.h. Taką okolicznością jest przede wszystkim złożenie we właściwym czasie przez pozwanego wniosku o ogłoszenie upadłości. Skutecznie przeprowadzony dowód w tym zakresie obala domniemanie, że szkoda wierzyciela spółki pozostawała w związku przyczynowym z niezłożeniem przez pozwanego we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości. Na równi ze zgłoszeniem we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości należy potraktować nieistnienie podstaw do jego zgłoszenia w okresie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu lub likwidatora (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2003 r., IV CKN 1779/00).

Uchylenie od odpowiedzialności na tej podstawie jest możliwe w przypadku wykazania przez członków zarządu, w oparciu o księgi handlowe i bilanse spółki, że w czasie, gdy zarząd spółki spoczywał w ich rękach, stan jej interesów był taki, że nie uzasadniał złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub otwarcie postępowania układowego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż niezaspokojona należność powoda nie była w sprawie sporna. Zakwestionowana była jedynie odpowiedzialność pozwanych.

Analizując materiał dowody sprawy, w szczególności zeznania świadka oraz wyjaśnienia pozwanych i dokumenty księgowe, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż pozwani nie mieli podstaw do zgłoszenia wniosku o

upadłość w dacie zakończenia sprawowania funkcji członków zarządu. Spółka nie posiadała zobowiązań na tę datę, a wiarygodność powoda wówczas była między stronami sporna. Ponadto Spółka w tamtym okresie posiadała aktywa, znaczną kwotę gotówki w kasie oraz towar o wartości zdecydowanie przewyższającej roszczenie powoda. Mając to na uwadze prawidłowo Sąd ustalił, że nie powstały wtedy przesłanki do ogłoszenia upadłości. Nawet bowiem przy przyjęciu, iż w późniejszym czasie okazało się, że należność powoda jest zasadna i została prawomocnie zasądzona od Spółki, to w chwili zakończenia pełnienia funkcji przez pozwanych nie można przypisać ich winy w niezgłoszeniu ewentualnego wniosku o upadłość.

Wskazać przy tym należy, iż pozwany w trybie art. 299 ksh może wszelkimi środkami dowodowymi wykazywać brak swojej winy. W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za wystarczające do wykazania powyższych okoliczności przedstawione przez pozwanych dokumenty księgowe spółki, a także zeznania świadka i wyjaśnienia strony. Późniejsze pogorszenie stanu majątkowego Spółki, doprowadzające do jej niewypłacalności, nie może rzutować na odpowiedzialność pozwanych, którzy swoje obowiązki wykonali w sposób właściwy i opuścili Spółkę, co do której nie powstały przesłanki do zgłoszenia wniosku o upadłość.

Z przyczyn powyższych apelację należało uznać za niezasadną i na podstawie art. 385§1 k.p.c. orzec o jej oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – na kwotę 1200 złotych.

SSO Piotr Sałamaj SSO Krzysztof Górski SSR del. Anna Górnik